

til, hvorlænge Manden har været i Landet. Men tillige maa jeg gøre opmærksom paa, at der bliver en næsten fantastisk Disharmoni mellem Vold og andre Forbrydelser. Lad os tænke os en Mand, der er bleven straffet gentagne Gange for Ildspaesættelse, en Mand, der er, hvad man kalder Pyroman, det vil sige en Mand, der gaar omkring og for et godt Ord eller for sin Fornøjelse sætter Ild paa, eller lad os sætte en Røver, en Anarkist, ja næsten alle mulige Forbrydere, man kan nævne, saa vil ingen af dem kunne udvises, naar han har opholdt sig stadig i Landet i de sidste 5 Aar. Nu forekommer det mig rigtignok mærkværdigt, at man skal blive greben her af en saadan Harmen over en saa ringe Forbrydelse som Vold, at man skal kunne udvise ham, uagtet han har boet her i Landet i 50 Aar, medens en Ildspaesætter, en Morder eller deslige ikke kan udvises, naar han blot har været her i 5 Aar. Det er en Uforholdsmæssighed, som jeg i hvert Fald ikke vil være med til. Og jeg har ved at stille Ændringsforslag gjort mit til at faa det ud af Loven.

Mit næste Ændringsforslag angaar § 15 og lyder i al Korthed saaledes: „3die Stykke udgaar“. Dette Stykke gaar ud paa, at: „Under den strafferetlige Undersøgelse angaaende Børns Lovovertrædelser bør Varetægtsfængsel overfor dem kun anvendes, naar Omstændighederne ikke tillade at erstatte det ved at sætte Barnet under Tilsyn af paalidelige Personer“.

§ 15 er i og for sig selv en særdeles god og human Bestemmelse, det gælder i hvert Fald den Tanke, den er bygget paa. Den gaar jo ud paa, at Børn under 14 Aar aldeles ikke kunne straffes for Lovovertrædelser. Det er jo i og for sig en god Bestemmelse, men jeg ved ikke, hvad Nytte man egentlig kan have deraf, naar de dog kunne underkastes Varetægtsfængsel. Det forekommer mig, naar man ser hen til den gældende Ret, at det er meget faa Tilfælde, hvor Børn under 14 Aar kunne straffes højere end med simpelt Fængsel, selv om der kan tænkes saadanne Tilfælde. Grunden til, at man nu gaar bort fra denne Straf paa Børn, er den ganske almindelige Erkendelse af, at der neppe saavel i moralsk som legemlig Henseende kan tænkes noget skadeligere for Børn end det at sidde i Fængsel. Men jeg gad nok vide, hvad Nytte man kan have af at op hæve Straffen, naar man samtidig hjemler Varetægtsfængslet, som kan finde Sted i meget længere Tid, end simpelt Fængsel kan idømmes, og de skadelige Virkninger

paa Børns legemlige og aandelige Habitus kunne, saa vidt jeg kan skønne, ikke blive forskellige, enten de underkastes Varetægtsfængsel eller simpelt Fængsel. Jeg ser derfor heller ikke andet, end at naar man vil tage Konsekvensen af, hvad man først bestemmer, nemlig at Lovovertrædelser, naar det gælder Børn, ikke kunne straffes, fordi man anerkender, at de almindelige Straffe og Retsmidler ere uanvendelige paa dem, saa maa man ogsaa her slette enhver Regel om Varetægtsfængsel.

Men enten man er enig med mig heri eller ej, saa er der een Ting, som jeg nok tror, man er enig med mig i, og det er, at man skal holde Grundloven. Og denne har en Bestemmelse i § 80, der lyder saaledes: „Ingen kan underkastes Varetægtsfængsel for en Forseelse, som kun kan medføre Straf af Pengebod eller simpelt Fængsel.“ Nu gad jeg vide, hvorledes man med Grundloven vil forene denne Bestemmelse. Det synes mig ganske umuligt. Det er efter Ordenes Mening i og for sig selv ganske klart, at Folk, der have begaaet noget ganske ringe og ubetydeligt, ikke kunne underkastes det præventive Retsmiddel, som kaldes Varetægtsfængsel. Men jeg synes ogsaa, det er klart, at naar man ikke kan sætte en Person i Varetægtsfængsel, som kun kan straffes med Bøder, kan man heller ikke sætte en Person i Varetægtsfængsel, som overhovedet slet ikke kan straffes. Denne Logik synes jeg er til at tage og føle paa. Jeg tror ogsaa, at denne Bestemmelse kun er kommen ind ved, at man har glemt eller overset denne Bestemmelse i Grundloven. Det kan jo hænde. Jeg har forhørt mig om, hvorvidt der kunde tænkes nogen anden Grund til eller noget andet Forsvar for denne Bestemmelse, og man har saa henvist mig til Straffelovens § 299, der taler om at undsige nogen: Naar en Person undsiger en anden, truer med, at han vil myrde ham ved given Lejlighed, kan han, naar vedkommende ikke kan straffes, f. Eks. fordi han er en eksalteret Person, eller fordi han i øvrigt ikke er strafbar, ifølge Øvrighedens Foranstaltning af Domstolene dømmes til at hensættes i Varetægtsfængsel. Men her er Varetægtsfængsel brugt paa en ganske forkert Maade. Det er en ganske anden Ting her. Et er, at man af en Dommer kan blive kendt pligtig til at underkaste sig Sikkerhedsforanstaltninger for ikke at komme i Strid med Hensyn til den offentlige Sikkerhed. Et andet er den præventive Forholds-